

Gent | Jordi Sardans | Actualitzat el 19/10/2021 a les 11:29

Anna Soler: «Després de mitja vida, arribo a la conclusió que necessito la música per viure i gaudir-ne, i vull transmetre-ho a les noves generacions»

Anna Soler Comas és cap d'estudis d'Esclat i especialitzada en violoncel, té el títol professional de Cant al Conservatori de Música de Barcelona i el de Saxo pel de Badalona. Llicenciada en Història de l'Art per la UAB, ha format part com a violoncel·lista de l'orquestra Virtèlia Sinfonietta, del quartet de corda Andrea i com a soprano de l'Orfeó Manresà i del quartet Jazz Veu. Saxofonista del quintet de jazz Madams i de la Big Band de la Unió Musical del Bages, ha participat també en el cor Esclat Gospel Singers. Des del 2017 és membre de la coral Escriny i del col·lectiu Música per la Llibertat.

Anna Soler Comas. | Foto: Francesc Rubí.

? Quina ha estat la influència paterna en la teva vida professional?

? Em va marcar molt la seva manera de ser. Sabia treure la part bona de l'adversitat, tenia molt sentit de l'humor i gran capacitat per aglutinar col·lectius, sabia trobar el més bo de cadascú. Era un admirador de la Mary Santpere fins al punt d'imitar-la, posar-se la roba i cantar el seu

número. Penso que això d'ajuntar col·lectius ho he heretat una mica i intento aplicar-ho a l'Esclat. Herència seva és que m'agrada trepitjar escenaris, però no soc actriu i davant d'un text estic indefensa. En canvi, cantant em sento més bé. He col·laborat en innocentades en petits papers i, durant els anys que la Innocentada tenia un cor, buscàvem, adaptàvem, arranjàvem i assajàvem el repertori, amb amics nostres del món coral que en volien formar part.

? Et va explicar l'inici de les Innocentades?

? Sí. La van començar uns amics i ell que aleshores tenia disset anys. El primer any es va fer al Cor de Sant Josep i es deia *La sardana dels geperuts*. Ballava l'Esbart Dansaires Manresans i ell, amb d'altres amics, feien un esquetx teatral. Era com un xou de varietats, i els primers anys va tenir aquest format. El seu germà Francesc estava molt lligat a l'Agrupació Cultural del Bages amb les sardanes, d'on ve la relació entre les activitats de l'Esbart i del teatre. No es va atribuir mai la Innocentada, que era molt popular, i sempre va afirmar que eren un equip. Al cap dels anys molts dels textos els escrivia ell, per això el seu nom hi ha quedat lligat. Penso que les millors que va escriure van ser de 1970 a 1975 i més concretament *Els llits de Valldemosa* i *Ja sé que no s'estila*, després interpretada pel Col·lectiu d'Actors Manresans.

? Estàs contenta de la teva etapa com a instrumentista?

? Si vols ser un bon instrumentista cal estudiar molt, la corda ho exigeix. Però al final em vaig qüestionar que només volgués ser violoncel·lista. Després de mitja vida arribo a la conclusió que necessito la música per viure i gaudir-ne, i vull transmetre-ho a les noves generacions. Al nostre país, ser un bon intèrpret és molt difícil, perquè has de ser boníssim; tocar amb una orquestra també és complicat perquè n'hi ha poques. Toco als llocs i amb la gent que em ve de gust. Estic en contacte amb els músics i faig un manteniment, perquè si no et rovelles molt i perds agilitat. Però, la meva aposta professional és l'ensenyament de la música.

Foto: Francesc Rubí.

Esclat

? Quin va ser el teu primer contacte amb l'Esclat?

? Als set anys. Seguint amb la línia de la Flama, per estimular i aprendre amb la base d'una metodologia de pedagogia activa i enfocant la música a partir de les qualitats de l'infant per aprofitar que ja canta, balla i viu la música d'una manera natural. És una mica el que encara ara seguim fent, tot i que més modernitzat. Vaig aprendre en la metodologia SAMI (sensibilització i aprenentatge de la música per infants) durant tres anys. Era una música activa, on tot es portava immediatament a la pràctica, fèiem moviments corporals, treball instrumental com la flauta i l'orff, de manera molt vivencial. Al 1992 hi vaig tornar com a professora quan em va contractar el director Josep Padró. Hi faig classes col·lectives amb nens i m'incorporo al treball d'equip fins a tenir grups de totes les edats. Actualment, com a cap d'estudis faig la coordinació general pedagògica, però també tinc nens d'iniciació, grups d'adults, de llenguatge i fins i tot d'orquestra i de cello.

? Com s'ha notat la pandèmia?

? Ens ha obligat a reinventar-nos perquè la nostra metodologia és molt vivencial. Aquest curs passat, amb les mesures de seguretat, tot contacte s'ha d'evitar. Quan ens van tancar a casa al primer moment va ser dramàtic. Vam haver d'engegar i aprendre a marxar forçades a fer les classes online de cop, sense haver-ho preparat, en el meu cas ni sabia fer teletrucades. A finals del curs passat ja n'havíem après i teníem un rodatge. El cello (i qualsevol instrument) per internet no se sent bé, hi ha retards, no es pot tocar simultàniament amb l'alumne, però cal reconèixer que ens va permetre sobreviure a les escoles de música. Hi va haver algunes baixes al principi, però estem contents de la fidelitat dels alumnes que, tot i els canvis en la metodologia, han volgut seguir fent música. El darrer curs l'hem pogut fer mixt: online i presencial, que és més agraït. Tenim esperança en la vacunació.

? Quina influència reps del professor Richard Talkowsky?

? Gran. La meua mare em va inclinar cap el violoncel i vaig tenir la sort de començar amb Talkowsky, un professor americà que estava casualment treballant al Conservatori de Manresa, que era molt proper, tocava molt bé i tenia la qualitat de saber ensenyar: amb molta paciència, sobretot en els petits detalls, com fer-te notar el pes i flexibilitat que cal donar a l'arc. Em va marcar perquè m'agrada molt ensenyar violoncel i en part va ser gràcies a ell. M'anotava moltes coses i encara conservo la seva llibreta. Vaig agafar el gust per ensenyar. Després de tres anys a Manresa, quan es va traslladar a l'Escola Luthier del carrer Balmes de Barcelona, m'hi vaig apuntar com a alumna. Agafava el tren cada setmana. Poc després va plegar i se'n va anar a viure a Islàndia. Aquells anys era complicat estudiar música a Manresa, perquè no hi havia el ventall d'oferta que hi ha ara.

? Als divuit anys ja comences a exercir de professora de música?

? Sí, em van trucar des de l'escola de primària de Fonollosa, el 1988, per fer classes de violoncel. Engagaven el projecte de fer música a l'escola, però treballant molt l'instrument, cosa pionera en aquell moment a primària. Hi anava un cop per setmana, amb cinc alumnes, i recordo que als primers mesos encara no tenien els papers arreglats, però l'equip era tan bo que gaudies de la feina. Com a anècdota, el primer any vaig tenir d'alumne de violoncel David Bonvehí. Hi vaig anar fins a l'any 2003, quan vaig tenir la primera filla, Tània. Des de fa cinc anys hi he tornat i hi faig també l'assignatura de cant coral i Orff, a part de les classes de violoncel.

? No et va motivar la interpretació musical professionalment?

? Penso que per ser intèrpret s'ha de tenir molt talent, dedicar-hi moltes hores i tenir molt clar que només faràs això, perquè és molt evident que un instrument demana dedicació exclusiva. Mai no ho he tingut prou clar. Soc una mica tastaolletes i després de fer el grau mitjà, també em vaig dedicar al cant, al saxo i a d'altres coses. M'ha anat molt bé ser polivalent per a l'escola de música.

? Com va anar la teva experiència a l'orquestra Virtèlia Sinfonietta amb Llongueras?

? Francesc Llongueras és un director alternatiu als cercles més acadèmics barcelonins. Havia estat alumne d'un músic romanès molt famós: Celibidache. Llongueras era molt fidel al seu mestre i de vegades li era difícil entrar en els cercles a l'hora d'obtenir ajuts o subvencions perquè era un esperit lliure, i portar una orquestra és car. Malgrat això, era un director molt pedagògic i vaig aprendre molt treballant amb ell. Hi vaig estar gairebé tres anys.

Foto: Francesc Rubí.

Orfeó Manresà

«Una orquestra manresana em semblaria fantàstic, cobriria la necessitat del planter d'alumnes que acaben el grau professional i volen gaudir de fer música de forma amateur»

? Com valores la teva etapa a l'Orfeó?

? Vaig entrar-hi un any després de la renovació del cor, que es va fer cap al 1987. Es va donar la direcció a Jordi Noguera, que va apostar per renovar els cantaires en bona part per gent més jove, estudiants de música. Per als membres de l'Orfeó de tota la vida va ser un cataclisme, ja que se'ls va convidar a plegar. Entenc que s'enfadessin, però quan vaig entrar-hi he de reconèixer que el nivell musical era boníssim perquè Noguera va anar a buscar joves per fer-se un cor a mida. Era un orfeó molt interessant musicalment, en aquells moments. Hi vaig passar uns anys daurats des dels 18 als 33, i es van fer projectes molt interessants, que van culminar amb el *Retaule de la llum* en el centenari de l'entitat. Jo ara no hi tinc contacte però aquells anys van ser molt importants tant a nivell musical com humà, ja que hi vaig conèixer amics per tota la vida i fins i tot la meua parella.

? Com definiries l'Esclat pel que fa a la seva metodologia?

? És una escola de metodologia musical activa des del seu naixement, el 1976. En aquell moment era revolucionària, amb exportació de mètodes europeus com la pedagogia Orff, que al Conservatori manresà no s'utilitzaven perquè seguien sistemes d'aprenentatge més clàssics. Atrevit al seu moment, era un model participatiu i el germen continua sent el mateix, tot i que ara s'han modernitzat les metodologies, amb curssets de formació, percussió corporal o direcció coral per rebre nous estímuls que posin el professorat al dia.

? Els estudis als conservatoris de música s'han adaptat a les noves necessitats?

? Si, s'han modernitzat. Hi ha molts professionals que estan al dia de les metodologies pedagògiques noves i estant molt qualificats. Pel que fa al Conservatori de Manresa, rep els alumnes que volen fer estudis reglats oficials fins al grau professional mitjà, ja que el superior l'han de fer a Barcelona. És un embut que tothom hagi d'anar a parar al Liceu o a l'ESMUC. També tenen escola de música per als alumnes que no volen seguir el reglat.

? Com recordes la teua activitat de soprano al quartet Jazz Veu?

? A l'Esclat vam rebre una proposta de Manel Camp de treballar un quartet vocal de jazz; és a dir, cantar peces de jazz a quatre veus. Els que ens hi vam apuntar ja ens coneixíem de l'Orfeó. Primer va néixer com a assignatura i després va ser el grup Jazz Veu, que va durar uns quatre anys. Vam muntar un espectacle de temes estàndards del jazz, cantats alguns a *cappella* i alguns amb pianista, que era David Cissó. L'espectacle va ser dirigit per Clara del Ruste, que aleshores vivia a Santpedor i havia format part de Dagoll Dagom, que es va cuidar de la posada en escena. Vam fer un petit cicle de concerts. Recordo que vam cantar a l'Auditori Pau Casals del Vendrell.

Érem gent provinent del clàssic que vam fer un tastet en el món del jazz.

? Com és que a l'Esclat també et decidissis a aprendre saxo?

? És una escola d'estil polivalent. En els orígens el departament de modern va ser important en l'àmbit ciutadà i comarcal. És una escola on sempre s'han desdibuixat els límits entre estils. Era bastant normal que un professor decidís estudiar amb un altre. Així vaig estudiar saxo amb el professor Jaume Badrenas i vaig acabar fent fins a sisè de grau mitjà. Més que el títol, m'interessava conèixer el món del jazz. Paral·lelament, em vaig apuntar a la Big Band de la Unió Musical del Bages, amb la intenció de fugir i perdre la por d'estar enganxada a la partitura. En el món del clàssic sempre s'hi està sotmès, ja que l'interpret fa la seva versió d'unes peces escrites fa anys, mentre que el món del jazz és molt més lliure, ja que el music aporta més personalment la manera d'expressar-se. Aquells anys en vaig gaudir molt, del saxo.
Gòspel

? Quina ha estat la teva participació al grup de gòspel?

? Estava a l'equip de coordinació de l'Esclat quan es va començar el grup de gòspel. Feia llistes i tasques relacionades amb l'organització perquè el primer any es feia com a assignatura de l'escola. El professor Ramon Escalé, que feia assignatures de piano modern i harmonia, va presentar el projecte i en un any ja s'hi van apuntar una trentena de persones. L'Esclat es va fer petit perquè necessitàvem un local d'assaig gran. Hi va haver un boom de demanda i ploïen els concerts als pobles de tot Catalunya. Vam actuar a molts llocs, i a Manresa també: recordo un concert al Conservatori molt reeixit. A la 44 Innocentada, que es deia *Black*, també hi va participar el cor i fins i tot l'Esbart ballava amb la música gòspel. Muntaven la coreografia sobre la música que nosaltres cantàvem en directe. Hi vaig estar tres anys intensament, però amb el naixement de les filles ja hi anava més esporàdicament. Cantava i em vaig involucrar a la comissió els primers anys de l'entitat. El gòspel és una música molt energètica i això s'encomana en els concerts. De fet, m'agrada més cantar-lo que anar-ne a veure concerts.

? Manresa necessita recuperar una orquestra pròpia?

? Sí. No és una empresa fàcil, muntar una orquestra. Ara bé, tenir una orquestra em semblaria fantàstic i cobriria la necessitat del planter d'alumnes comarcals que acaben el grau professional i volen seguir tocant a un nivell amateur. De fet el projecte de l'orquestra Bacasis ja va en aquesta direcció, però cal un suport més directe de les institucions.

El Perfil

Foto: Francesc Rubí.

Anna Soler Comas neix a Manresa el 26 de juliol de 1970. El pare, l'Agustí Soler Mas, manresà i treballador de la Caixa de Pensions, va ser un dels iniciadors de la Innocentada i es va dedicar al teatre amateur. La mare, Glòria Comas, també manresana, és filla de farmacèutics i mestressa de casa. Té dues germanes, la Laura i l'Eva. Comença el parvulari a la Flama del carrer Saclosa i tot seguit passa a l'escola de Pineda de Bages, on fa la primària. Després va a l'institut Lluís de Peguera, en la primera promoció de l'Experimental, on va triar Humanitats. Del 1977 al 1980 inicia els estudis musicals a l'Esclat. Fins al 1983 fa estudis de llenguatge musical al Conservatori de Manresa. El 1981 s'inicia en el violoncel amb Richard Talkowsky i el 1995 n'obté el títol professional. El curs 1983-84 fa estudis d'harmonia, contrapunt i cant coral. Posteriorment, estudia amb Àlex Bascones, George Motatu i al Conservatori Superior de Barcelona des de l'any 1992 amb Eulàlia Nosàs i Pere Busquets. El 1993 es llicencia en Història de l'Art per la UAB. De 1988 a 1991 treballa a temps parcial a La Caixa i del 1995 al 1997 a la farmàcia Comas. Paral·lelament, comença la seva experiència en la docència musical. De 1988 a 2002 fa classes de violoncel a l'escola de Fonollosa. El curs 1996-97 també a l'escola de música de Sallent i del 1996 al 2000 a L'Espill de Berga. El més representatiu de tots és l'Esclat de Manresa, on des del 1992 imparteix classes de violoncel, música de cambra, orquestra i llenguatge musical. Des de l'any 2000 n'és cap d'estudis i exerceix tasques de coordinació. El 1997 es casa amb Pep Torras Giménez, amb qui tenen dues filles: Tània i Magalí. Obté el títol professional de Cant al Conservatori Professional de Música de Barcelona. Fins al 2001 forma part del Taller de Lied de l'Esclat, any en què obté el grau professional de Saxo pel Conservatori de Badalona, amb professors com Jaume Badrenas i Llibert Fortuny. De 1975 a 1996 practica dansa clàssica a l'escola d'Olga Roig, amb el ballet jove de Manresa. El 1986 obté el certificat de grau elemental de dansa clàssica per la Royal Academy of Dancing de Londres. Participa en cursos de formació, alguns de caire internacional com el de música de Cervera (1984-85), el de Torroella de Montgrí

(1988) amb Radu Aldulescu i el de Girona (1992), amb Elías Arizcuren. Participa en el curs internacional de música de cambra a Banyoles, amb el quartet de corda Endelion, el 1996 i amb el quartet Andrea. Fa cursos de pedagogia musical activa impartits per Jos Wuytack a la Universitat de Barcelona i amb Doug Goodkin, al Conservatori, el 2013. D'altres, de percussió corporal, pedagogia musical, el llenguatge del cos i la dansa o música per a nens amb discapacitat intel·lectual. També ha fet cursos de direcció coral amb Basilio Astulez al Conservatori de Manresa el 2013 i a l'ESMUC el 2017. I sobre tècniques teatrals aplicades a l'aula de música amb Ada Andrés, a més d'un curs de tècniques Fiddle amb Oriol Saña i Aupa quartet, i un de tècniques de direcció amb Xavier Puig.

La seva experiència artística s'inicia el 1994 quan forma part com a violoncel·lista de l'orquestra Virtèlia Sinfonietta, sota la direcció de Francesc Llongueras. De 1995 a 1997 està al quartet de corda Andrea, format a més d'ella per Narcís Palomera, Quim Jiménez i Joan Sardans. Del 1993 al 1998 és soprano del quartet de veu Jazz Veu, que dirigeix Manel Camp i en la part coreogràfica Clara del Ruste. De 1988 a 2003 s'integra al cor de l'Orfeó Manresà. La temporada 2000-01 és saxofonista del quintet de jazz Madams. Fins al 2003 forma part com a saxofonista de la Big Band de la Unió Musical del Bages. Del 2000 al 2006 participa a les sessions d'Esclat Gospel Singers, on porta tasques de secretaria i coordinació. La temporada 2008-09, participa en l'espectacle *Música de Cecília Ce*, sobre textos de Rodoreda als Carlins que també es va representar a la presó de Lledoners. La temporada 2010-11 està al cor Trincaire, que feia versions de La Trinca. El 2011 intervé en el *Procés*, en dues representacions d'una performance sobre la relacions mare-filla amb Antolina Vilaseca i Teresa Montsech. El 2012, als Carlins, forma part de la lectura dramatitzada del *Comte Arnau*, de Josep M de Sagarra, amb interpretació musical de Pep Torras. El curs 2013/14 participa en els musicals *A little touch of sin* i *Somni d'una nit d'estiu*, dins dels tallers de Callús, a càrrec de Quim Piqué. Els anys 2014 i 2015 forma part del cor en l'espectacle *Fang i setge*, que s'escenifica al teatre de la Passió d'Olesa de Montserrat. Del 2015 a l'actualitat treballa a l'escola de Fonollosa de professora de violoncel, cant coral i Orff. Hi porta la direcció coral de musicals com *Matilda* (2017) i *Oliver* (2019). Des de l'any 2017 a l'actualitat forma part de la coral Escriny de Santpedor i del col·lectiu de Música per la Llibertat: "Vaig ser la primera manresana que, recollint la iniciativa de Sant Fruitós, vaig tocar el Cant dels Ocells el mateix dia (2 de novembre) que van empresonar els jords". De tant en tant col·labora amb el quartet de música barroca Leonarda consort, format per Pep Torras, Lluís Garcia i Teresa Peig. Ha participat en diversos enregistraments des de l'any 1997 amb una maqueta de Jazz Veu als estudis KAY. El 1999, La Ratonera. *De bar en bar...* Santi Arisa amb la Sardanova, Barcelona és una festa, amb Jazz Veu. El 2001 "El retaule de la Llum", amb l'Orfeó Manresà i música de Manel Camp i també en l'enregistrament *Esclat 25 anys* i *M'apunto a tu*, d'Els Convidats, amb el violoncel en l'arranjament de Jordi Badia per a quartet de corda. El 2002 amb Esclat Gospel Singers a l'Ajuntament de Manresa, el 2003 a la plaça Reial de Barcelona i el 2004 *The Gospel Machine*, amb Esclat Gospel Singers als estudis KAY. I el 2015, *Fang i setge* als estudis Moraleda.